

Триадицкий епископ Фотий

Слово на опелото на монахиня Касиана

Девически манастир „Покров Богородичен”

31 юли (18 юли ст. ст.) 2012 г.

Господ призова при Себе Си монахиня Касиана, една от двете най-стари населнички на тази света обител. В нейно лице ние сякаш се разделяме с последните представители на поколение православни българи, отличаващо се с качества, които днес не можем да забележим почти у никого. Лесно е да се назоват добродетели като вяра, благочестие, простодушие, добросърдечие, но да ги усетиш на живо, непосредствено, като достояние на една или друга личност, бликащи от нейното сърце – ето това е много трудно или почти невъзможно днес.

Стана тъй, че покойната монахиня Касиана направи пред мен основна изповед. Никога няма да забравя простодушието, искреността, с която тя най-добросъвестно изповяда греховете си. Никога няма да забравя нейната топла обич към матушка игумения Серафима. Никога няма да забравя нейната обич и към монахиня Серафима (Ястребова) – тя я обичаше като свой спасител. Сестрите добре знаят това – благодарение на мать Серафима покойната монахиня Касиана става населничка на тази света обител. Господ промислително устройва тъй, че мать Серафима да посети Изворския манастир „Успение Богородично” във Видинския край, където покойната е била монахиня, съвсем млада, и да я избави от изключително тежки изпитания там.

Уверен съм, всички сестри ще запазят завинаги в сърцето си светлото усещане за простодушието и добросърдечието на мать Касиана, за нейното трудолюбие. Колко жалко! Ние, представители на много поколения след нея, имаме немалко теоретични познания за вярата и духовния живот, но натровени от духа на силен егоцентризъм, едва ли можем да почувстваме докрай, в пълнота, макар и да сме ги видели, да сме ги осезали, тия добродетели – простодушие, добросърдечие и безкористно трудолюбие. Подчертавам „безкористно”, защото трудолюбиви хора е имало, днес също има, дори някои болезнено се пристрастяват към определен вид труд, но за своя полза и изгода. А мать Касиана се трудеше безкористно – именно безкористно – за вас, за нас, за всички. Кой няма броеничка от нея? Тя ми е подарила две броеници, една от които е бяла, пасхална и я пазя, и когато служа в архиерейския дом през Светлата седмица, служа с

нея; а друга една броевица е винаги в олтара на параклиса и всеки път, когато служи там, я ползвам и се сещам за мать Касиана. Безкористно да се трудиш денем и нощем за другите – ето това за нас, крайно бедните духовно съвременници, е съкровище. Твърде, твърде немощни сме духовно, твърде бедни сме духовно, твърде окаяни сме духовно... И странно, какво ни пречи да го осъзнаем? Точно липсата на простодушие, на искреност спрямо себе си и другите, на духовна простота. Пречи ни, отново, този ужасяващ дух на свръхегоцентризъм, от който в една или друга степен сме заразени самите ние. Ние разсъждаваме за много неща, включително за добродетели и грехове, за духовен живот, без да усетим, пак през призмата на този егоцентризъм – *аз* и всичко останало, как *аз* възприемам това, как *на мене* ми се отразява едно или друго нещо... От тази гледна точка всички ние трябва да преклоним глава пред нозете на мать Касиана. Всеки човек има немощи, всеки човек е извършил едни или други грехове, но нашите лукави вътрешни сетива винаги улавят преди всичко немощите на човека, сякаш за да оправдаем собствените си немощи и грехове, а трудно можем да усетим, както изтъкнах преди малко, в пълнота добродетелността на другия.

Наистина си отива от нас един жив пример на добросърдечие, простодушие, топла обич към монашеството, молитвата, пример на пословично безкористно трудолюбие. Да се помолим Господ в мир да приеме душата на своята новопреставила се рабиня монахиня Касиана, та да се зарадва тя в Господа, да се зарадва и да се радва нескончаемо в безкрайността на бъдещия век. Амин.